περιλαίμιο τοῦ Πιστοῦ ;

— Ναί, τὸ θυμᾶμαι.

— Λοιπόν... στὸ σημείωμα αὐτὸ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ὑπερβολή. Ἡ ἔπαυλις αὐτὴ εἶνε καταραμένη, τὴν ἔχει ἀφανίσει ὁ θάνατος... Ὑπάρχουν στὴν αὐλὴ οἱ τάφοι, γιὰ τοὺς ὁποίους μιλάει ὁ ἄνθρωπος ποὺ γράψαμε τὸ σημείωμα, ὁ τελευταῖος κάτοικος τῆς ἐπαύλεως αὐτῆς...

— Κι' αὐτὸ σ' ἀνησύχησε, φίλε μου ;

— Ὤ, ὄχι, Μίνα, δὲν ἦταν μόνον αὐτό...

— Ἀλλά ;...

Ὁ Ἰωνάθαν ἔκαμε τὸ σταυρό του καὶ ψιθύρισε σιγά, σὰν νὰ φοβόταν μὴν τὸν ἀκούσει κανένας :

— Οἱ τάφοι εἶν' ἀνοιχτοί.

— Ἀνοιχτοί ;

— Ναί, ὅπως ἀναφέρει τὸ σημείωμα.

— Ἀπὸ τ' ἀγρίμια ὅσως ;

— Ὄχι, Μίνα. Ἡ πόρτες εἶνε κατάκλειστες. Ἀπὸ ποῦ θἄμπαιναν τ' ἀγρίμια ; Οἱ τάφοι εἶν' ἀνοιχτοί, Θεέ μου, καὶ τὰ φέρετρα ριγμένα ἔξω !....

Αἰσθάνθηκα ἕνα ρῖγος σ' ὅλο μου τὸ σῶμα, ἀλλὰ συγκρατήθηκα.

Ὁ Ἰωνάθαν συνέχισε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη :

— Μόνον Ἐκεῖνος εἶν' ἱκανὸς νὰ διατράξῃ μιὰ τόσο φρικαλέα πρᾶξι....

— Ναί, μόνον Ἐκεῖνος....

— Τὰ σκεπάσματα τῶν φερέτρων εἶν' ἀνοιχτά. Σπασμένα σχεδόν. Κι' ἔτσι —ὦ Θεέ μου !— ἀντίκρυσα τὴ φρίκη, ὅλη τὴ φρίκη τοῦ θανάτου. Ὑπάρχουν ἐκεῖ καταμεσῆς τῆς αὐλῆς τὰ πτώματα τῶν θυμάτων του. Τὰ ὄρνεα τὰ ἔχουν κατασπαράξει... Εἶνε τρομερό, τόσο τρομερό !.... Δὲν πρέπει ν' ἀντικρύσῃ τὸ θέαμα αὐτό, καλή μου Μίνα.

— Ἔστω. Θὰ περιμένουμε τὸν καθηγητὴ Βὰν Ἔλσινγ. Στὸ μεταξὺ ὅμως πρέπει νὰ μποῦμε στὴν ἔπαυλι.

— Ὄχι ἀπ' τὸ μέρος αὐτό.

— Ναί, ὄχι ἀπ' τὸ μέρος αὐτό. Ἀπὸ τὸν κῆπο. Μπορεῖ νὰ γατζωθῇ κανεὶς στὸν κισσό, ν' ἀνέβῃ στὴ μάντρα, νὰ πηδήσῃ μέσα καὶ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα...

Ὁ Ἰωνάθαν βρῆκε τὰ λόγια μου σωστά.

Ὡστόσο μὲ ρώτησε πρὶν τραβήξουμε γιὰ τὸ πίσω μέρος τῆς ἐπαύλεως :

— Πές μου, Μίνα, δὲν φοβᾶσαι ;

— Ὄχι, τοῦ ἀπάντησα, γιὰ νὰ δυναμώσω τὸ θάρρος του. Δὲν φοβοῦμαι. Ὁ Θεὸς θὰ μᾶς προστατέψῃ...

('Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τῆς Μίνας Ἅρκερ)

Συνέχεια. — Πήγαμε πίσω ἀπὸ τὴν ἔπαυλι καὶ χωρὶς μεγάλη δυσκολία ὁ Ἰωνάθαν πάστηκε ἀπ' τὸν κισσὸ κι' ἀνέβηκε στὸν τοῖχο. Πήδησε κατόπιν στὸν κῆπο κ' ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, ποὖχαμε ἀνακαλύψει πρὸ ὀλίγου. Ἐμπῆρα στὸν κῆπο καὶ γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα σπαθήκαμε καὶ ρίξαμε ἕνα βλέμμα γύρω μας. Παντοῦ γύρω ἁπλωνόταν ἡ σιωπή, νεκρικὴ σιωπὴ καὶ γαλήνη...

Ξανακλείνουμε τὴν πόρτα καὶ προχωροῦμε μὲ προσοχή. Κάτω ἀπ' τὸ βαθὺ ὄσκιο τῶν δέντρων φυτρώνουν μυροβόλα, φανταχτερὰ λουλούδια...

Στὴ μέση τοῦ κήπου ὑπάρχει μιὰ μεγάλη σκιάς, μπρὸς σ' ἕνα μαρμάρινο συντριβάνι. Ἡ πόρτα εἶν' ἀνοιχτή. Μπαίνουμε μέσα κ' ἀνοίγουμε τὰ παράθυρα. Ἡ σκιὰς ἔχει δυὸ κομψὰ δωμάτια κ' ἕναν μικρὸ προθάλαμο. Ἡ ἐπίπλωσις τῶν δωματίων εἶνε πολυτελής. Ὅλα ὅμως εἶνε γεμᾶτα σκόνη. Σκόνη, ἐρημιὰ καὶ πένθος. Πένθος καὶ σιωπή. Κανένας ἀπολύτως θόρυβος. Ἔξαφνα, πάνω σ' ἕνα τραπέζι, διακρίνω ἕνα σημείωμα. Εἶν' ἕνα μικρὸ φύλλο χαρτιοῦ ἀπὸ σημειωματάριο. Ἐπάνω σ' αὐτὸ εἶνε γραμμένες βιαστικὰ λίγες λέξεις μὲ μολύβι :

«'Ο θάνατος πλησιάζει !... Ταξειδευτὴ ποὺ θὰ φτάσῃς ὡς ἐδῶ μιὰ μέρα, προσευχήσου γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ ἁμαρτωλοῦ Στεφὰν Γκρέγκοβιτς. Θὰ βρῇς τὸ κουφάρι μου στὴν κρεββατοκάμαρη, κάτω ἀπ' τὶς ἅγιες εἰκόνες. Θάψε με στὴ γῆ ν' ἀναπαυτῶ κι' ὁ Θεὸς νὰ στὸ πληρώσῃ...»

Μόλις διάβασα τὸ σημείωμα αὐτὸ σήκωσα τὰ μάτια μου στὸν Ἰωνάθαν.

— Εἶνε τὸ ἴδιο γράψιμο ποὖχε καὶ τὸ σημείωμα ποὺ βρήκαμε σπὸν Πιστό, μοῦ ἐξηγεῖ ὁ Ἰωνάθαν. Εἶνε γραμμένο ἀπ' τὸν ἴδιον ἄνθρωπο. Κι' ὅπως ὑποπτεύουμαι τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, τὸν δυστυχισμένο Στεφὰν Γκρέγκοβιτς, θὰ τὸν βροῦμε στὸ δωμάτιο ποὺ γράφει νεκρό...

('Ακολουθεῖ)

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

ΟΙ ΔΡΑΚΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΦΕΙΔΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Πῶς φανταζόντουσαν τοὺς δράκοντες οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες. Τὰ φείδια τῶν Ἐριννύων. Τί γράφει ἡ Ἁγία Γραφὴ γιὰ τὰ φείδια. Τὸ τεράστιο μέγεθος τῶν δρακόντων. Τί ἀναφέρουν οἱ ἀρχαῖοι ἱστορικοί. Ἡ ἱστορία ἑνὸς θρυλικοῦ δράκοντος. Πῶς τὸν ἔπιασαν οἱ Αἰγύπτιοι στὴν παγίδα, κτλ. κτλ.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, μὲ τὸ ὄνομα δράκοντες, ἐννοοῦσαν μερικὰ φανταστικὰ καὶ τερατώδη θηρία, μὲ κεφάλι μοναρίου, κορμὶ γίδας, οὐρὰ φειδιοῦ, ποὺ εἶχαν τεράστιο σῶμα καὶ ἀπαισία ὄψι καὶ βγάζαν ἀπ' τὸ στόμα τους φλόγες.

Ἐπίστευαν ἐπὶ πλέον γι' αὐτούς, ὅτι εἶχαν φτερὰ καὶ λέπια στὸ σῶμα τους καὶ ὅτι τὸ διαπεραστικὸ βλέμμα τους μποροῦσε νὰ θανατώσῃ ὅποιον τὸ ἀντίκρυζε.

Ὑπάρχουν σχετικὰ μὲ τοὺς δράκοντες παραδόσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες αὐτοὶ ἐφύλαγαν τὸ περίφημο Χρυσοῦν Δέρας τῆς Κολχίδος, τὸν Κῆπο τῶν Ἑσπερίδων καὶ τὴν Κασταλία Πηγή.

Ἐπίσης τρομερὰ καὶ φοβερά, σὰν τοὺς δράκοντες, ἦσαν καὶ τὰ φείδια, ποὺ χρησιμοποιοῦσαν ἡ Ἐριννύες ὡς μάστιγες, γιὰ νὰ τιμωροῦν στὸν Ἅδη τοὺς ἁμαρτωλούς.

Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐσέβοντο ἐξαιρετικὰ τὰ φείδια, ὅπως ἐξακολουθοῦν νὰ τὰ σέβωνται ὡς σήμερα πολλοὶ ἡμιάγριοι λαοὶ τῆς Ἀφρικῆς.

Ἐπίσης οἱ Αἰγύπτιοι εἶχαν τὴ συνήθεια, στὶς διάφορες εἰκονικὲς παραστάσεις των, νὰ στεφανώνουν τὸ κεφάλι τοῦ θεοῦ Ὁσίριδος καὶ τὸ σκῆπτρο τῆς θεᾶς Ἴσιδος μὲ φείδια.

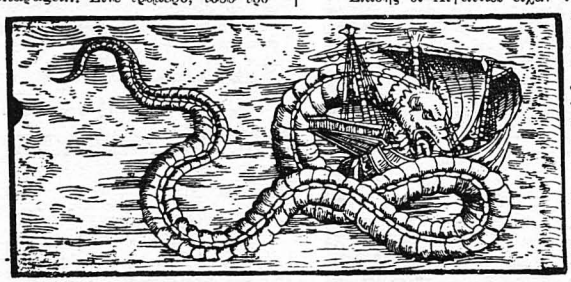

Μυθολογικὸς δράκων καταβροχθίζων τὸ πλήρωμα ἑνὸς πλοίου.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἐσυμβόλιζαν τὴν αἰωνιότητα μ' ἕνα φείδι ποὺ δάγκανε τὴν οὐρά του, οἱ δὲ Ἕλληνες ἐθεωροῦσαν τὸ φείδι ὡς σύμβολο τοῦ θεοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς θεᾶς Ὑγείας.

Ἡ Ἁγία Γραφὴ ἀναφέρει σὲ πολλὰ σημεῖα της τὸ φείδι, στὸ ὁποῖο ἀποδίδει τὶς ἰδιότητες τῆς ἐπιτηδειότητος, τῆς ἀπάτης, τοῦ ψεύδους, τοῦ δόλου, τοῦ φθόνου, κλπ.

Ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει ὅτι, κατὰ τὴν ἀντίληψη τῶν συγχρόνων του, στὰ παράλια τῆς Μεσογείου, ὅταν τὰ φείδια δὲν εἶχαν ἄλλη τροφή, τρωγόντουσαν ἀναμεταξύ τους !

Κατὰ τὸν Στράβωνα, ὅταν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος πέρασε τὸν ποταμὸ Ἰνδὸ καὶ ἔφτασε στὰ Τάξιλα, ἔμαθε ὅτι ὁ ἡγεμὼν τῆς περιφερείας αὐτῆς Ἀβίσαρος, εἶχε κοντά του ὡς σωματοφύλακες δυὸ τεραμεγέθεις δράκοντες, ἀπ' τοὺς ὁποίους ὁ πρῶτος εἶχε μῆκος 80 καὶ ὁ δεύτερος 140 πήχεων.

Ἐπίσης ὁ φιλόσοφος Ποσειδώνιος ἀναφέρει, ὅτι στὰ Μάκρα τῆς Συρίας βρέθηκε κάποτε νεκρὸς ἕνας δράκοντας, ὁ ὁποῖος ἦταν τόσο ψηλός, ὥστε ἂν στεκόντουσαν δυὸ ἱππεῖς, ὁ ἕνας ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ κι' ὁ ἄλλος ἀπ' τὴν ἄλλη, δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ ἰδοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ἐπίσης τὸ στόμα του εἶχε τόσο πλάτος, ὥστε μποροῦσε νὰ χωρέσῃ μέσα του ἕνας ἄνθρωπος ἔφιππος !

Ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης διηγεῖται σχετικὰ μὰ πολὺ περίεργη, ἀλλὰ πραγματικὴ ἱστορία.

Ὅταν οἱ Πτολεμαῖοι ἐβασίλευαν στὴν Αἴγυπτο, στὴν Αἰθιοπία βρισκόταν ἕνας τεράστιος δράκοντας, ὁ ὁποῖος φάλιαζε σὲ μιὰ σπηλιὰ κι' ἔτρωγε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ κεῖ.

Τότε ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου διέταξε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ συλλάβουν τὸν δράκοντα καὶ νὰ τὸν φέρουν στὴν Ἀλεξάνδρεια, ὅπου θἄπαιρναν μεγάλη ἀμοιβή. Οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ βασιλέως, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλοι ἦσαν ἔφιπποι καὶ ἄλλοι πεζοί, ἁπλίστηκαν μὲ χοντρὰ καὶ μεγάλα σχοινιὰ καὶ τράβηξαν κατὰ τὴ σπηλιὰ τοῦ θηρίου.

Ὁ δράκοντας, μόλις τοὺς εἶδε, ὥρμησε κατὰ πάνω τους, κατεβρόχθισε μερικοὺς ἀπ' αὐτοὺς καὶ ἀνάγκασε τοὺς ὑπολοίπους μ' ἕναν ἀπελπιστικὸ σφυριγμὸ νὰ ὑποχωρήσουν κατατρομαγμένοι.

Κατόπιν αὐτοῦ, οἱ ἄνθρωποι τοῦ βασιλέως ἀποφάσισαν νὰ καταφύγουν σὲ ἄλλο μέσον καὶ κατασκεύασαν μιὰ παγίδα, τὴν ὁποία ἐτοποθέτησαν μπρὸς στὴ σπηλιὰ τοῦ θηρίου, κατὰ τὴν ἀπουσία του.

"Ετερος μυθολογικὸς δράκων.

Ὁ δράκοντας, γυρίζοντας ἀπ' τὸ κυνῆγι του, βρέθηκε ἀπροσδόκητα ἀνάμεσα σ' ἕνα πλῆθος ἐνόπλων, οἱ ὁποῖοι βαστοῦσαν βούκινα καὶ πρόξενοῦσαν τρομακτικὸ θόρυβο καὶ ἀναγκάστηκε νὰ ζητήσῃ καταφύγιο στὴ σπηλιά του. Ἐκεῖ ὅμως πάστηκε στὴν παγίδα.

Ἔτσι τὸ τρομερὸ θηρίο ἔπεσε στὰ χέρια τῶν βασιλικῶν ἀπεσταλμένων, οἱ ὁποῖοι τὸ παρουσίασαν στὸν Πτολεμαῖο καὶ πῆραν τὴν ἀμοιβή τους.